

Arrest

nr. 63 801 van 24 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 februari 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 28 september 2010 voor haarzelf en haar drie minderjarige kinderen een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Bij nazicht van de Eurodac-databank blijkt dat verzoeksters vingerafdrukken op 23 augustus 2010 werden genomen te Hongarije, waar zij een asielaanvraag heeft ingediend.

Op 6 oktober 2010 wordt verzoekster gehoord in het raam van een eventuele terugname door Hongarije.

Op 8 oktober 2010 worden de Hongaarse autoriteiten verzocht verzoekster terug te nemen op grond van artikel 16, (1) c van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot

vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 12 oktober 2010 gaat Hongarije akkoord met de terugname van verzoekster op grond van artikel 16 (1) e van de Dublin-II-Verordening.

Op 26 oktober 2010 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 22 februari 2011 geeft de attaché-geneesheer een medisch advies.

Op 23 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 23 februari aan verzoekster ter kennis gebracht en betreft de bestreden beslissing.

Op 23 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, die dezelfde dag aan haar ter kennis wordt gebracht.

De beslissing van 23 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, wordt als volgt gemotiveerd:

"(...) en application de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, introduit par l'article 5 de la loi du 15 septembre 2006 modifiant la loi du 15 décembre 1980, je vous informe que cette demande est recevable mais non-fondée (...)

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Allereerst dient opgemerkt te worden dat de mogelijkheid tot reizen, de behandelmogelijkheden, en de toegankelijkheid dienen bekeken te worden ten opzichte van Hongarije (in plaats van Kosovo, het herkomstland van betrokkene), daar Hongarije verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in het kader van de Dublin-akkoorden.

De arts-attaché stelde in het medisch verslag (zie gesloten omslag) vast dat uit de voorgelegde medische bewijsstukken blijkt dat de aandoening van betrokkene behandelbaar is. Uit het administratief dossier blijkt dat de medicatie en de opvolging beschikbaar is in het land van overname, nl. Hongarije.

Mantelzorg is volgens de arts-attaché aangewezen. Gelet op het feit dat deze beslissing ook geldt voor betrokkene haar drie kinderen is mantelzorg mogelijk.

Dat de arts-attaché concludeert dat betrokkene niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysische integriteit van de betrokkene en dat er geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling aangezien een adequate behandeling, indien ze nodig zou blijken, in het land van overname, nl. Hongarije, voorhanden is.

Stelt zich dus enkel nog de vraag naar de toegankelijkheid van de behandeling in Hongarije, het land van overname. Het "Centre des Liaisons Européennes et Internationales de Sécurité Sociale" (<http://www.cleis.fr>) meldt dat het Hongaars systeem van sociale zekerheid de sociale verzekeringen dekt (ziekteverzekering, moederschapverzekering, ouderdom, invaliditeit, arbeidsongevallen) alsmede de zorg aan de familie, werkloosheidsuitkeringen en sociale hulp. Het systeem van sociale bescherming valt

onder de verantwoordelijkheid van het Ministerie van gezondheid. De zorgen zijn dus beschikbaar en toegankelijk in Hongarije.

Bovendien kreeg Hongarije, als één van de nieuwe EU-lidstaten, als regel opgelegd om alle verdragen, wetten, overeenkomsten e.d., geldend in de Europese Unie, o.a. het Verdrag van de Rechten van de Mens, te ondertekenen om toetreding tot de Europese Unie mogelijk te maken. Aldus zijn de rechten van betrokkenen voldoende beschermd en gewaarborgd in Hongarije.

Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

bleekt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, nl. Hongarije.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Derhalve is de aanvraag ongegrond

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvoorwaarden.

Verzoekster wijst erop dat de bestreden beslissing die werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid en die de beslissing niet ondertekende, stelt dat verzoekster in Hongarije moet worden verzorgd. Dat Hongarije op de hoogte is van haar aanvraag en dat de medicatie die nodig is voor de behandeling van haar ziekte er aanwezig en toegankelijk is. Tevens motiveert de bestreden beslissing dat het ministerie van Gezondheid instaat voor de gezondheidszorg.

Verzoekster betoogt evenwel dat wanneer een overheid een beslissing neemt zij deze niet kan nemen op basis van onbestaande adviezen die ingaan tegen hetgeen de artsen van verzoekster hebben ingeroepen. Tevens moet de administratie haar beslissing ondertekenen en geen elektronische stempel plaatsen. Verzoekster meent dat een elektronische handtekening de inhoud van een document niet kan authenticeren, zodat de formele vormvereisten die voorgeschreven zijn op straffe van nietigheid geschonden werden. Verzoekster wijst erop dat de beslissing enkel werd genomen om een regelmatige beslissing aangaande verzoeksters asielaanvraag te kunnen nemen. De bestreden beslissing geeft in de motieven duidelijk aan dat zij werd genomen na de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten genomen op 23 februari 2011, gezien zij hier naar verwijst, en benadrukt dat verzoekster zich kan laten behandelen in Hongarije en niet in Kosovo, gezien zij niet naar Kosovo wordt teruggewezen. Vanuit dit standpunt schendt de bestreden beslissing de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekster wijst erop dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende om zich te laten behandelen in België en niet in Kosovo of Hongarije. Verzoekster meent dat indien België haar weigert een verblijf om medische redenen toe te kennen, zij verzoekster enkel naar Hongarije kunnen sturen wanneer de Hongaarse autoriteiten schriftelijk bevestigen in de mogelijkheid te zijn om haar ziekte te behandelen. Noch in de beslissing *26quater*, noch in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat België een dergelijke vraag heeft gesteld aan de Hongaarse autoriteiten. Het administratief dossier moet een dergelijke schriftelijke bevestiging bevatten en dit dient ook te worden overgemaakt aan verzoekster. Verweerder heeft bij gebrek aan deze schriftelijke bevestiging van de Hongaarse autoriteiten, zijn motiveringsplicht geschonden.

Bovendien kan men ook de authenticiteit van de stukken die in de beslissing voorkomen in twijfel trekken, nu de beslissing tot weigering van verblijf niet werd ondertekend door een bevoegde overheid en de elektronische handtekening een administratieve beslissing niet kan authenticiseren.

Ook het medisch rapport van 22 februari 2011 betreft een kopie, terwijl verweerder het origineel document zou moeten overmaken. De administratie heeft alles gedaan om bepaalde zaken die de regelmatigheid van de beslissing kunnen compromitteren, te verbergen.

Verzoekster wijst erop dat ondanks het feit dat haar arts sprak over een zieke persoon die lijdt aan epilepsie, de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken concludeerde dat verzoekster zich zonder gevaar kan verplaatsen naar Hongarije, terwijl de artsen aangeven dat er regelmatig een aanval plaatsheeft.

Verzoekster betoogt dat de overheid het gewettigd vertrouwen dat zij mocht hebben in een publieke dienst, heeft geschonden. De beslissing moet vrij zijn van bedrog om onregelmatigheden en misbruik of overschrijding van macht te verhullen. *In casu* heeft het bestuur zijn best gedaan om een beslissing te nemen die de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, die op dezelfde dag werd genomen, regelmatig te maken.

2.2. Waar verzoekster meent dat de bestreden beslissing als niet ondertekend moet worden beschouwd, nu er enkel een elektronische stempel werd geplaatst en een elektronische handtekening die inhoud van een document niet kan authenticiseren, kan zij niet worden gevolgd.

De eerste vraag die zich stelt is of een beslissing die getroffen wordt door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken diens handtekening dient te dragen. Geen enkele wettelijke bepaling schrijft in het algemeen voor dat een administratieve rechtshandeling dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Ook de Vreemdelingenwet stelt niet dat een beslissing betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Wel dient elk optreden van een overheid zijn oorsprong te vinden in wettelijke bepalingen die haar bevoegdheden toekent. Wanneer een overheid optreedt op een domein dat niet aan haar bevoegdheid is overgelaten, is er sprake van machtsoverschrijding. De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt. Hieraan kan men verbinden dat op grond van de vermeldingen van de akte moet kunnen worden nagegaan of zij getroffen werd door een bevoegde ambtenaar aangezien er geen vermoeden bestaat dat de akte uitgaat van de bevoegde ambtenaar. Door het feit dat een ambtenaar een beslissing (manueel) ondertekent, eigent hij zich de beslissing toe en authenticiseert hij deze: hiermee toont hij aan dat hij degene is die de beslissing getroffen heeft. Het geheel, namelijk de vermelding van naam en graad van de ambtenaar en de (manuele) handtekening van deze ambtenaar, maakt dat nagenoeg volledig bewezen is dat de bevoegde ambtenaar de beslissing heeft getroffen. Degene die de manuele handtekening betwist, zal de strafprocedure op grond van valsheid in geschrifte dienen op te starten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoekster niet betwist dat de attaché C.W. de bevoegdheid heeft om de bestreden beslissing te nemen.

Verweerder verwijst inzake de gescande handtekening terecht naar de wet van 9 juli 2001 houdende vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch karakter voor elektronische handtekeningen en certificatediensten.

Hoewel de wet van 9 juli 2001 nergens bepaalt dat ze van toepassing is op de publieke sector, dient er van uitgegaan te worden dat het geschetst juridisch kader ook geldt voor elektronische handtekeningen die aangewend worden in de publieke sector. Het wetsontwerp van 16 december 1999 betreffende de werking van de certificatedienstverleners met het oog op het gebruik van elektronische handtekeningen, (*Parl.St.* Kamer 1999-2000, 2e zitting van de 50ste sessie, Doc 0322/001 p.5) stelt immers uitdrukkelijk dat beoogd werd "*de ontwikkeling van het elektronisch rechtsverkeer in de private en de publieke sector te bevorderen*". Conform artikel 4, § 3 van de wet van 9 juli 2001 kunnen bij koninklijk besluit eventuele aanvullende eisen gesteld worden aan het gebruik van elektronische handtekeningen in de openbare sector. Er werd tot op heden geen dergelijk koninklijk besluit getroffen. Alleszins houdt artikel 4, § 3 van de wet van 9 juli 2001 in dat het juridisch kader voor elektronische handtekeningen zoals opgenomen in de wet, het basiskader vormt voor de elektronische handtekeningen in de openbare sector.

Artikel 4, § 4 van de wet van 9 juli 2001 bepaalt het volgende:

“(…)§ 4. *Onverminderd de artikelen 1323 en volgende van het Burgerlijk Wetboek wordt een geavanceerde elektronische handtekening, gerealiseerd op basis van een gekwalificeerd certificaat en aangemaakt door een veilig middel voor het aanmaken van een handtekening, geassimileerd met een handgeschreven handtekening ongeacht of deze handtekening gerealiseerd wordt door een natuurlijke dan wel door een rechtspersoon.”*

Artikel 4, § 5 van de bovenvermelde wet van 9 juli 2001 bepaalt het volgende:

“Een elektronische handtekening kan geen rechtsgeldigheid worden ontzegd en niet als bewijsmiddel in gerechtelijke procedures worden geweigerd louter op grond van het feit dat:

- de handtekening in elektronische vorm is gesteld, of*
- niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat, of*
- niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatie dienstverlener afgegeven certificaat, of*
- zij niet met een veilig middel is aangemaakt.”*

In dit verband geeft verweerder trouwens een uiteenzetting in de nota en stelt dat het systeem zoals gebruikt door de Dienst Vreemdelingenzaken voldoet aan de bijlage III van de wet van 9 juli 2001, die de eisen in verband met de veilige middelen voor het aanmaken van een elektronische handtekening vermeldt. Verweerder zet dit uiteen als volgt:

“Het in casu door de Dienst Vreemdelingenzaken gebruikte systeem voldoet aan de bijlage III van de voormelde Wet dd. 09.07.2000 die de eisen in verband met de veilige middelen voor het aanmaken van een elektronische handtekening vermeldt.

Immers:

- de handtekening is op unieke wijze verbonden met de ondertekenaar gezien de naam onlosmakelijk verbonden is met de handtekening van de betreffende persoon. De naam van betrokkene verschijnt bij aanmaak automatisch samen in het kadertje met de handtekening;*
- de ondertekenaar is identificeerbaar.*
- de ondertekenaar heeft de uitsluitende controle over de middelen nodig voor de totstandkoming van deze handtekening gezien voor elke elektronische handtekening een paswoord en een code dienen ingevoerd te worden die enkel gekend zijn door de ondertekenaar;*
- elke wijziging van de gegevens achteraf kan opgespoord worden. Eenmaal een elektronische handtekening wordt geplaatst onder te ondertekenen stukken wordt het document geregistreerd en kan vervolgens niet meer onder gewijzigde vorm worden opgeslagen.”*

Deze uiteenzetting die erop neerkomt dat het te dezen een elektronische handtekening betreft waaraan bepaalde waarborgen gekoppeld zijn, die net beogen uit te sluiten wat verzoekster opwerpt, namelijk dat een derde toegang zou gehad hebben tot de elektronische handtekening van de ambtenaar in kwestie, is niet kennelijk onredelijk. Verweerder merkt terecht op dat de ingescande handtekening van attaché C.W. enkel en alleen kan geplaatst worden door attaché C.W. mits gebruik van een paswoord en een noodzakelijke code om deze handtekening te plaatsen. Aldus wordt niet aangetoond dat de handtekening zoals ze werd geplaatst op de bestreden beslissing, niet kan worden toegeschreven aan de auteur van de bestreden beslissing.

Er wordt derhalve evenmin aangetoond dat attaché C.W. niet de auteur is van de bestreden beslissing. Uit de stukken ter voorbereiding van de bestreden beslissing, zoals deze terug te vinden zijn in het administratief dossier, blijkt bovendien dat attaché C.W. wel degelijk de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf beoordeelde.

Geen enkele bepaling in de Vreemdelingenwet stelt dat een beslissing die genomen wordt betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een met inkt geplaatste handtekening dient te dragen. Geen enkele wettelijke bepaling van de Vreemdelingenwet noch daarbuiten verbiedt dat een administratieve akte een elektronische handtekening draagt. Tevens dient te worden vastgesteld dat verzoekster nalaat de bepaling aan te duiden, zo deze al zou bestaan, die zou verhinderen dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde gebruik

maakt van een elektronische handtekening en evenmin de bepaling aanbrengt die de staatssecretaris of zijn gemachtigde zou verplichten zijn handtekening zelf neer te schrijven op elke individuele akte.

In deze kan worden vastgesteld dat de bestreden beslissing een elektronische handtekening bevat. Bijgevolg kan wel degelijk worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen en ondertekend door attaché C.W. Dienvolgens stelt de Raad vast dat verzoekster evenmin kan worden gevolgd waar zij meent dat de authenticiteit van de stukken die in de beslissing voorkomen in twijfel moet worden getrokken omdat de elektronische handtekening de beslissing niet kan authentiseren.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat uit de door verzoekster voorgelegde medisch attesten, de arts-attaché concludeerde dat verzoekster niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor het leven of fysieke integriteit van verzoekster aangezien deze aandoening adequaat behandeld kan worden in Hongarije en deze behandeling voor verzoekster toegankelijk is. Tevens wordt gemotiveerd waarom de mogelijkheid tot behandeling wordt onderzocht ten aanzien van Hongarije en niet ten aanzien van Kosovo. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster bekritiseert de verschillende motieven waardoor zij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 werden niet geschonden.

In wezen voert verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het middel zal dan ook verder onderzocht worden vanuit het oogpunt van een eventuele schending van de materiële motiveringsplicht.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land

waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonedig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

In haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet beroept verzoekster zich op het feit dat zij lijdt aan epilepsie. Bij haar aanvraag van 26 oktober 2010 legt verzoekster een attest van 29 september 2010 van de spoedgevallendienst voor, een attest van dokter L.R. van 11 oktober 2010 en een attest van 26 oktober 2010. Op 25 november 2010 vraagt de arts-attaché om bijkomende medische informatie en voegt er een medische vragenlijst bij. Op 10 december 2010 legt verzoekster per aangetekend schrijven het door haar arts ingevulde medische attest neer samen met een neurologisch rapport van 23 november 2010, een EEG rapport van dezelfde datum en een verslag van een gesprek met haar arts teneinde haar medische geschiedenis in kaart te brengen.

Deze medische attesten werden voorgelegd aan een geneesheer-attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken, die op 22 februari 2011 een medisch advies heeft gegeven.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder zich voor de beoordeling van de aandoening en de beschikbaarheid van de noodzakelijke behandeling gebaseerd heeft op het verslag van de attaché-geneesheer.

Verzoekster meent dat verweerder zich niet kan baseren op onbestaande adviezen om in te gaan tegen hetgeen verzoeksters artsen hebben vastgesteld. Verzoekster is het ook niet eens met het feit dat verweerder concludeerde dat zij kan reizen naar Hongarije ondanks het feit dat haar arts aangaf dat zij epilepsie heeft en zij regelmatig een epileptische aanval krijgt. Verzoekster is ook van oordeel dat zij een origineel diende te ontvangen van het medisch rapport van 22 februari 2011.

De Raad stelt vast dat het niet duidelijk is waarom verzoekster meent dat het medisch advies moet geacht worden niet te bestaan. Indien zij meent dat dit is omdat de bestreden beslissing niet ondertekend werd en aldus ook alle in de beslissing vermelde documenten in twijfel kunnen worden getrokken, dan kan worden volstaan met een verwijzing naar bovenstaande uiteenzetting. Ook het feit dat zij slechts een kopie en niet het origineel van het medisch advies mocht ontvangen, is op zich geen reden om aan te nemen dat het advies niet authentiek zou zijn. Nergens in de Vreemdelingenwet is voorzien dat verweerder de originele stukken aan betrokkenen moet overmaken. Het is op zich niet kennelijk onredelijk om het originele stuk in het administratief dossier te bewaren. Indien verzoekster eraan twijfelt dat de inhoud van de kopie die zij mocht ontvangen niet zou overeenstemmen met de inhoud van het origineel, is er niets dat haar belet om het administratief dossier in te kijken. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij meent dat verweerder zich steunt op onbestaande adviezen. Tevens stelt de Raad vast dat het advies geenszins ingaat tegen hetgeen verzoeksters artsen attesteerden. Integendeel, zo blijkt, wordt door de arts-attaché aangenomen dat epilepsie een ernstige aandoening is, doch de arts-attaché heeft uit de neergelegde attesten afgeleid dat de epilepsie onder controle is sinds de dosis van de medicatie werd verhoogd. In geen van de door verzoekster neergelegde attesten wordt aangegeven dat zij niet kan reizen. Verzoekster toont niet aan dat de arts-attaché op kennelijk onredelijke wijze concludeerde dat *"reizen is, gezien de epilepsie gestabiliseerd is, geen bezwaar."*

Verder betoogt verzoekster dat indien de Belgische overheid haar wil overdragen aan Hongarije, de Hongaarse autoriteiten een document moeten overmaken waarbij zij attesteren dat de behandeling van verzoeksters aandoening mogelijk is in Hongarije.

De Raad stelt vast dat artikel 9ter niet voorziet dat de Dienst Vreemdelingenzaken voor elke zaak aan de buitenlandse autoriteiten een bevestiging dient te vragen dat de zieke persoon behandeld zal worden. Daarentegen moet verweerder wel nagaan of een behandeling mogelijk is in Hongarije, dit wil zeggen beschikbaar en toegankelijk voor verzoekster. In het administratief dossier bevindt zich een document waarop de arts-attaché zich baseerde waaruit blijkt dat de medicatie die verzoekster inneemt voor haar epilepsie verkrijgbaar is in Hongarije. Verzoekster betwist dit stuk niet. De Dienst Vreemdelingenzaken is daarnaast nagegaan of de behandeling voor verzoekster ook toegankelijk is.

Verzoekster toont niet aan dat verweerder die zich baseerde op het advies van de arts-attaché voor de beoordeling van verzoeksters medische toestand, op kennelijk onredelijke wijze tot zijn conclusie is gekomen, met name dat verzoekster, ondanks haar epilepsie kan worden overgenomen door Hongarije, nu haar behandeling daar kan worden verder gezet.

Verzoekster betoogt tenslotte dat de beslissing enkel werd genomen om een regelmatige beslissing aangaande verzoeksters asielaanvraag te kunnen nemen en dat de beslissing pas na de beslissing 26^{quater} werd genomen nu er wordt gemotiveerd dat Hongarije verantwoordelijk is voor de asielaanvraag en dat de overheid alles heeft gedaan om bepaalde zaken die de regelmatigheid van de beslissing kunnen compromitteren te verbergen.

De Raad stelt vast dat zowel de beslissing de weigering tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) als de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard op dezelfde dag werden genomen. Tevens blijkt dat de beslissing aangaande de aanvraag op grond van artikel 9ter verwijst naar de ingediende asielaanvraag en dat de beslissing aangaande de asielaanvraag verwijst naar de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat het getuigt van zorgvuldigheid van de overheid om bij het nemen van de beslissing tot terugname door Hongarije, ook rekening te houden met verzoeksters gezondheidstoestand en de aanvraag om machtiging tot verblijf die zij te dien einde indiende. Tevens is het zorgvuldig van verweerder om bij het onderzoek van de aanvraag om machtiging tot verblijf rekening te houden met het land waar zij effectief naar zal worden uitgewezen. Verzoekster toont niet aan op welke wijze verweerder tot een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke beslissing is gekomen, louter door de beslissingen op dezelfde dag te nemen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN